

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 6-A DUPĂ PAȘTI
(*Vindecarea orbului din naștere*)

SF. MC. GLICERIA;
SF. SERGHIE
MĂRTURISITORUL

Evanghelia de astăzi ne dă prilejul să observăm că orbirea sufletească este mai grea decât orbirea fizică.

Orbul din naștere, vindecat de Domnul Iisus Hristos, a reușit să vadă invidia fariseilor care nu-l iubeau pe Mântuitorul când El, din milă, vindeca pe cei bolnavi.

Iar scopul pericopei evanghelice de azi este acela de a arăta că uneori mai ușor îl mărturiseau orbii din naștere pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, decât cei care, deși văd cu ochii trupești, nu cred în El.

Evanghelia ne arată că mai mare boală este necredința sau orbirea spirituală decât orbirea trupească sau fizică și că mai ușor se vindecă cineva de orbirea trupească decât de orbirea sufletească a necredinței.

Orbul din Evanghelia de astăzi nu a cerut nimănui să-l vindece. El a fost observat de Mântuitorul Hristos care l-a vindecat ca să arate lumii lucrarea lui Dumnezeu. Iisus Hristos este lumina lumii. El vindecă natura umană când aceasta devine infirmă. A scuipat în țărână, a făcut tină și a uns ochii orbului. Gestul Mântuitorului arată că El poate reface natura umană și ca Dumnezeu, din milă, și-a arătat degrabă dragostea față de persoana infirmă, neputincioasă și suferindă a orbului. L-a trimis apoi la Scăldătoarea Siloamului nu pentru că era acolo o apă miraculoasă, ci din două motive: în primul rând, ca să vadă ascultarea și credința orbului. Iar acesta s-a dovedit mai ascultător și mai credincios decât unii care aveau vedere fizică, dar nu aveau și vedere duhovnicească. Al doilea motiv, este ca să vadă cât mai multă lume că el a mers la Scăldătoarea Siloamului în timp ce era orb. Ochii lui, fiind acum acoperiți cu tină, atrăgeau și mai mult atenția mulțimii. Orbul a fost trimis de Hristos la Scăldătoarea Siloamului pentru a deveni mai apoi un trimis, un misionar, un mărturisitor al lui

IISUS A VENIT ÎN LUME
SĂ NE ADUCĂ LUMINA MÂNTUIRII

Hristos printre iudei.

Orbul din naștere a primit de la Mântuitorul Iisus Hristos nu numai lumina ochilor trupești, fapt care, fără îndoială, i-a produs o negrăită bucurie. El a fost luminat și sufletește, mintea, inima și voința lui dovedind o vedere mai înaltă decât cea fizică, în ființa lui vădindu-se, cu anticipare, darurile luminii Învierii.

Dovada o avem în felul înțelept în care le-a vorbit celor care-l ispiteau, fariseii. Iată cuvintele lui: „Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a mai auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic” (Ioan, 9, 30-33). O altă explicație a legăturii cu Praznicul Învierii decurge din aceea că izvorul Siloamului, la care orbul spălându-se după porunca Mântuitorului, și-a căpătat vederea, preînchipuie botezul creștin.

Din istoria Bisericii știm că, în primele secole ale creștinismului, la Paști erau

botezați catehumenii, după o pregătire prealabilă. La botez erau îmbrăcați în haine albe, pe care le purtau toată săptămâna luminată, ca simbol al curăției lor, dar și al luminării dobândite. Ei erau numiți luminați chiar înainte de botez, în sensul că erau deja cunoscători ai elementelor de bază ale creștinismului. Cu atât mai mult după Sfântul Botez, după primirea Tainei, viața și comportamentul acestor oameni îi vedeau ca niște oameni înțelepți, iar faptele lor purtau pecetea luminii izvorâte din învățătura Evangheliei. Era, de fapt, dovada dobândirii vederii celei duhovnicești. La fel s-a comportat și omul din Evanghelia de astăzi după minunea săvârșită cu el.

În concluzie, Evanghelia de astăzi ne arată cum un orb din naștere a devenit văzător și mărturisitor credincios al lui Hristos, iar unii dintre cărturarii farisei, care vedeau trupește, au rămas în orbirea lor spirituală, refuzând să creadă că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. De aceea, noi împreună cu orbul vindecat, mărturisim că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu întrupat. Amin! ❖

Părintele Dinu

SF. IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI ȘI CUV. SILA, PAISIE ȘI NATAN DE LA SIHĂSTRIA PUTNEI

În ședința din 6-7 iunie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în rândul sfinților a Mitropolitului Iacob Putneanul al Moldovei, cu zi de prăznuire 15 mai, și a colaboratorilor săi, Cuvioșii Sila, Paisie și Natan, cu zi de prăznuire 16 mai.

Sfântul Iacob Putneanul, Mitropolitul Moldovei

istoria ni l-a păstrat ca un mitropolit sfânt al Moldovei, un ctitor al învățământului românesc și un ales părinte duhovnicesc, veghetor și înnoitor al vieții monahale de la Mănăstirea Putna și așezămintele ei în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

S-a născut la 20 ianuarie 1719, și la vârsta de 12 ani intră în obștea Mănăstirii Putna. Este tuns în monahism în anul 1733, apoi hirotonit diacon. La numai 17 ani este hirotonit preot. Este ales egumen al Mănăstirii Putna la 25 de ani și episcop de Rădăuți la 26 de ani. După numai cinci ani ocupă scaunul de mitropolit al Moldovei de la Iași. Între 1750 și 1760, desfășoară o intensă activitate pastorală și socială, promovează cultura și tiparul românesc și veghează la traducerea de cărți folositoare de suflet. Deschide o tipografie, unde tipărește peste 15 cărți de slujbă și de învățătură în limba română, cărți de folos și în Transilvania pentru apărarea identității ortodoxe a românilor de acolo. În 1755 tipărește „Bucvarul”, primul Abecedar din Moldova, iar în 1759, la propunerea lui, se înființează în satul Putna prima școală elementară rurală din Moldova atestată documentar, școală care funcționează fără întrerupere până astăzi.

Pentru că în perioada domniilor fanariote a intervenit pentru eliminarea unor impozite împovărătoare, intră în conflict cu conducători politici din acei ani, și este nevoit în 1760 să se retragă din scaunul mitropolitan și să revină la Putna. Aici reface mănăstirea aproape în întregime, devenind al doilea mare ctitor al ei, după Sfântul Ștefan cel Mare. Este sprijinit în această lucrare de monahii mănăstirii și ai sihăstriilor, printre care și de Cuvioșii Sila și Natan.

Pe 11 mai 1778 este tuns în schima mare la Sihăstria Putnei de către duhovnicul și colaboratorul său de decenii, Cuviosul Natan. Pe 15 mai 1778 trece cu pace la Hristos Domnul, fiind înmormântat în pridvorul Mănăstirii Putna. Mitropolitul Iacob și-a închinat întreaga viață slujirii Bisericii, luminării poporului

prin Sfintele Taine, rugăciune, educație și cateheză, apărării celor nedreptățiți și promovării culturii și spiritului românesc.

Sfântul Cuvios Sila

Născut în jurul anului 1697, de mic a intrat în mănăstire, la Schitul Orășeni din Botoșani. Prin anii 1710-1715, murind părintele duhovnicesc al acestui schit, Cuviosul Sila vine la Schitul Sihăstria Putnei. Este călugărit de către starețul Teodosie, iar după trecerea acestuia la cele veșnice, noul stareț, Dosoftei, îl hirotonește diacon, preot și apoi îl tunde în marea schimă. În octombrie 1731, mitropolitul Antonie al Moldovei dă binecuvântare ca ieroschimonahul Sila să fie de ajutor bătrânului stareț Dosoftei.

Starețul Dosoftei îl trimite la boierii din Moldova, iar mai târziu, Mitropolitul Iacob îl trimite în Țara Românească pentru a strânge fonduri, în special pentru refacerea Mănăstirii Putna. Cuviosul Sila este socotit între ctitorii noi din veacul al XVIII-lea al Mănăstirii Putna. Murind starețul Dosoftei, în 1753 Mitropolitul Iacob îl numește pe Cuviosul Sila stareț al schitului.

După ocuparea nordului Moldovei de către Imperiul Austriac în 1775, doar trei mănăstiri rămân deschise, celelalte mănăstiri și toate schiturile, inclusiv Sihăstria Putnei, fiind închise.

Cuviosul Sila este chemat la Domnul la 23 aprilie 1783, purtând în suflet rana pricinuită de asuprirea monahismului.

Sfântul Cuvios Paisie

Puține lucruri sunt consemnate despre viața Cuviosului Paisie înainte de a intra în Sihăstria Putnei. La 30 mai 1765, fiind deja viețuitor al schitului, mărturisește că a fost egumen la Mănăstirea Sfântul Ilie în vremea domniei lui Constantin Cehan

Racoviță (1749–1753; 1756–1757), apoi a ajuns la Mănăstirea Râșca și de aici la Sihăstria Putnei.

Se spune despre el că era ca un stâlp de foc, povățuitor adevărat și sprijinitor pentru toți. Se pare că avea darul înaintevederii. A trecut la cele veșnice pe 16 decembrie 1784.

Sfântul Cuvios Natan

S-a născut în zona Pașcanilor și a fost multă vreme viețuitor la Mănăstirea Putna și chiar eclesiarh al acesteia. Purta numele de Nathanail, dar dornic fiind de mai multă liniște, se retrage la Sihăstria Putnei și este tuns în schima mare, cu numele de Natan.

Cuviosul Sila, simțindu-și sfârșitul aproape, îl lasă la 10 martie 1871 ca „stareț și părinte fraților” pe „cuviosul Nathan duhovnicul”, la care însuși Mitropolitul Iacob se spovedea. Înzestrat și cu darul caligrafiei, Cuviosul Natan a scris numeroase lucrări.

Odată cu ocupația austriacă, schitul trece prin mari lipsuri, iar Cuviosul Natan trimite o serie de scrisori, în anii 1782–1783, pentru a cere sprijin material. Se mută cu pace la Domnul în 26 decembrie 1784.

Aflarea sfințelor moaște

După mai bine de 200 de ani, în 1990, părinții Mănăstirii Putna încep refacerea schitului de la Sihăstria Putnei. Iar pe 24 aprilie 1990 sunt aflate sfințele moaște ale Cuvioșilor Sila, Paisie și Natan. Mai întâi este găsită piatra de mormânt a Cuviosului Sila, în partea dreaptă a bisericii schitului, la exterior, cu inscripția „Aici zac oasele ieroschimonahului Sila, care au răposat văleatul 1783, aprilie 23”. Moaștele sale se află galbene și frumoase. Pe aceeași latură, lângă naos, este aflată piatra de mormânt a Cuviosului Paisie, cu inscripția „Aici odihnesc oasele robului lui Dumnezeu Paisie ieroschimonahul, și au răposat la văleatul 17[...].” iar sub lepede se găsesc moaștele sale, tot galbene și frumoase, cu o putere harică deosebită. În interiorul bisericii se descoperă și osemintele Cuviosului Natan.

Pe 15 iunie 2016, în prezența ÎPS Arhiepiscop Pimen, este desfăcută cripta Sfântului Iacob Putneanul și este aflat trupul acestuia îmbrăcat smerit, doar în veșmânt monahicesc de schimnic, cu o cruce simplă, din argint. Și osemintele sale purtau culoarea sfințeniei și pecetea desăvârșirii.

Proclamarea solemnă a canonizării sfinților putneni, intrați deja în evlavia poporului și cunoscuți ca făcători de minuni, a avut loc anul trecut, pe 14 mai 2017, la Mănăstirea Putna. **(Informații – putna.ro) ❖**

ÎNĂLTĂREA DOMNULUI

„Deci, Domnul Iisus, după ce a grăit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16, 19)

Ce sărbătoare este astăzi? Este o sărbătoare înaltă și mare, care covârșește mintea omenească, și vrednică de marea bunătate a Aceluia ce a așezat-o, adică a lui Dumnezeu.

Astăzi, la Înălțarea Mântuitorului la cer, iată ce se zice în istoria Apostolilor despre îngerii: „... doi bărbați au stat înaintea lor în haine albe, care au și zis: Bărbați galileeni, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte I, 10-11).

Pentru ce, oare, s-au înfățișat atunci îngerii și le-au spus că El S-a înălțat la cer? Pentru două pricini.

Întâi, fiindcă ucenicii erau întristați pentru despărțirea de Hristos. Cum că ei în adevăr erau triști, aflăm din cuvintele Domnului: „Nimeni dintre voi nu mă întreabă: Unde Te duci? Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră” (Ioan 16, 5-6).

Când noi ne despărțim de prieteni și de rude, ne pare rău. Cum ar fi putut acum ucenicii să nu jelească și să nu simtă durerea, când vedeau că se desparte de dânșii Izbăvitorul lor, Dascălul și Sprijinitorul cel plin de dragoste, cel blând și bun? De aceea li s-au arătat îngerii; ei trebuiau să aline durerea ucenicilor pentru ducerea Domnului de la dânșii, prin făgăduința revenirii Lui. „Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer”. Vă pare rău că El se ia de la voi, însă nu vă întristați, El iarăși va veni. Aceasta este întâia pricină a arătării îngerilor.

Pentru a doua pricină, nu mai mică decât prima, îngerul a adăugat: „El S-a înălțat”, adică S-a înălțat, S-a ridicat la cer. Distanța era prea mare și ochii omenești nu puteau să privească trupul ce se înălța până a ajuns la cer. Precum o pasăre, care se ridică la înălțime, se ascunde tot mai mult de ochii noștri, așa și trupul lui Hristos, cu cât mai sus se ridică, cu atât mai mult se depărta de ochii ucenicilor, fiindcă slăbiciunea vederii nu putea să urmărească lungimea distanței. De aceea s-au înfățișat îngerii, spre a încredința pe ucenici despre înălțarea Sa la cer, ca ei să nu creadă că El a fost luat la cer ca Ilie. Ilie a fost luat ca un rob al lui Dumnezeu, iar Iisus ca Domn; Ilie cu o căruță de foc, Iisus a fost luat de un nor, căci și Tatăl, precum zice Isaia, „șade pe nor” (Isaia 19, 1). Ilie, la înălțarea sa, a slobozit jocul său asupra ucenicului său Elisei; dar Iisus, după ce S-a înălțat, a făcut să se pogoare asupra ucenicilor Săi darurile Harului și a făcut nu numai un prooroc, ci mii de prooroci, care au fost cu mult mai

mari și mai slăviți decât Elisei.

Așadar, iubitorilor, să priveghem și să îndreptăm ochii duhului nostru la a doua venire a Domnului. Apostolul Pavel zice: „însuși Domnul într-o poruncă, la glasul arhanghelului, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, într-o întâmpinare a Domnului” (I Tesaloniceni 4, 16-17). ❖

*Sfântul Ioan Gură de Aur
(din: „Cuvânt la Înălțarea Domnului”)*

Ziua Eroilor Neamului

În Biserica Ortodoxă Română, sărbătoarea Înălțării Domnului este ziua de pomenire a eroilor neamului românesc. La sărbătoarea împărătească a Înălțării Domnului, în toate catedralele, bisericile și mănăstirile ortodoxe din țară și străinătate sunt pomeniți eroii, ostașii și luptătorii români din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român.

Slujbe de pomenire sunt oficiate după Sfânta Liturghie și la cimitirele, troițele și monumentele dedicate cinstirii eroilor neamului. Prin hotărârile Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din anii 1999 și 2001, sărbătoarea Înălțării Domnului a fost consacrată ca Zi a Eroilor și sărbătoare națională bisericească. Legea 379/2003 privind regimul mormintelor și operelor comemorative de război a proclamat cea de-a patruzecia zi de la Sfintele Paști, sărbătoarea Înălțării Mântuitorului Iisus Hristos - Ziua Eroilor, ca sărbătoare națională a poporului român.

Pierderile de vieți omenești din anii primului Război Mondial, nemaiîntâlnite până atunci, au fost enorme. România a pierdut aproape un milion de militari și civili. De aceea, pentru supraviețuitori s-a impus ca o datorie morală comemorarea, în fiecare an, a celor care au pierit pe

câmpurile de luptă. La nivel de națiuni, acest lucru s-a materializat prin Tratatul de la Versailles. Acest document, semnat de fostele țări beligerante, prevedea, printre altele, obligativitatea întreținerii mormintelor ostașilor îngropați pe teritoriile statelor respective, precum și a operelor comemorative de război dedicate acestora.

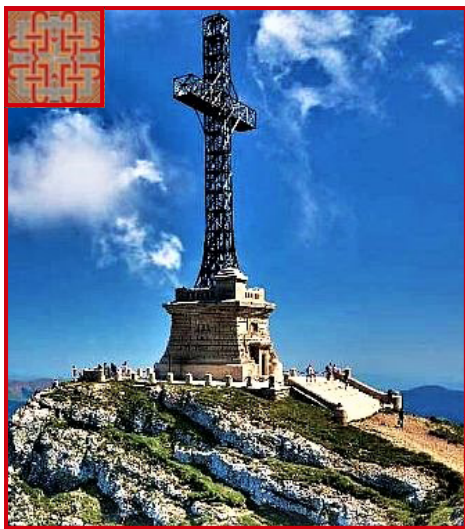
Decretul-lege nr. 1693/4 mai 1920 a stabilit ca Ziua Eroilor să fie sărbătorită cu prilejul Zilei Înălțării Domnului Iisus Hristos, România devenind cu acest prilej primul stat care i-a asimilat pe eroii străini celor naționali. Această dată a fost decretată sărbătoare națională a poporului român, iar un rol important l-a avut Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război” (înființată în 1919) și transformată ulterior, în 1927, în Societatea „Cultul Eroilor”.

Prin Decretul nr. 71/1948, din rațiuni politice lesne de înțeles, Ziua Eroilor a fost stabilită pe data de 9 mai. Dar din 1990 Ziua Eroilor s-a sărbătorit din nou de Ziua Înălțării Domnului. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13 - 20 MAI 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 16 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 17 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 18 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ de la 22 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 19 mai	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 20 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie

MONUMENTE RIDICATE ÎN CINSTEA EROILOR

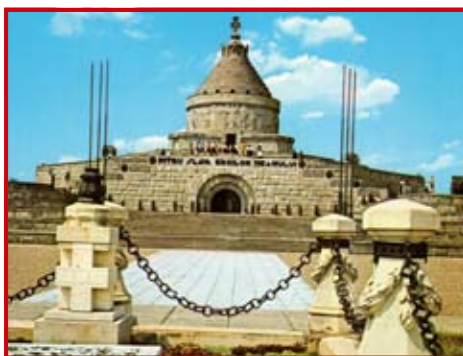
„Cine uită, nu merită”
(Nicolae Iorga)

Pentru neam și țară, pentru valorile ei, pentru credință și Biserica strămoșească, au murit sau au suferit pe câmpurile de luptă, în lagăre sau în închisori milioane de români. După ce momentele grele de război au trecut, s-a simțit nevoia de a ne arăta recunoștința față de cei care au plătit cu viața pentru că și-au apărat țara. Cinstirea eroilor s-a făcut prin ridicarea unor monumente care să glorifice jertfa lor și să ne țină trează conștiința și iubirea de neam.

Este meritul monarhiei și a elitei românești de a se îngriji de ridicarea unor monumente mărețe, care să păstreze vie amintirea celor care cu prețul vieții n-au lăsat România să fie nimicită, sau să fie loc de odihnă pentru miile de ostași căzuți la datorie. Dacă domnitorii altor vremuri ridicau biserici și mănăstiri după luptele de apărare a țării de crotropitori, mulțumind astfel lui Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă, după Războiul de Independență s-a propus construirea unei „Catedrale a Mântuirii Neamului”. Ea nu s-a realizat nici în secolul XX. Dar au fost ridicate mausolee, un Arc de Triumf, o Cruce a Eroilor pe Caraiman, s-au îngrijit mormintele eroilor, s-au ridicat monumente sau măcar o placă comemorativă în zeci de localități din țară atât după Primul cât și după al Doilea Război Mondial.

Arcul de Triumf

Nu este primul monument de acest gen ridicat în capitala României, el fiind precedat de câteva construcții provizorii cu semnificații asemănătoare, care au marcat, succesiv, victoria României în Războiul de Independență (1878), jubileul celor 40 ani de domnie ai regelui Carol I (1906) și revenirea familiei regale române din exilul de la Iași (1918). Fără a intra în istoricul construirii acestui monument,

vom reda doar două inscripții care se găsesc pe el și la care merită să luăm aminte: „După secole de suferințe creștinește îndurate și lupte grele pentru păstrarea ființei naționale după apărarea plină de sacrificii a civilizației umane se îndeplini dreptatea și pentru poporul român prin sabia Regelui Ferdinand cu ajutorul întregii națiuni și gândul Reginei Maria” și „Liberator de neam și întregitor de hotare prin virtutea ostașilor săi vrednici urmași ai eroilor creștinătății Ferdinand Domn și Rege al românilor și-a făcut intrarea la 16 octombrie 1922 în cetatea sa de scaun a Bucureștilor după încoronarea la Alba-Iulia”.

Crucea Eroilor Neamului de pe Caraiman

A fost construită între anii 1926-1928, pentru a cinsti memoria eroilor ceferiști căzuți la datorie în Primul Război Mondial în luptele împotriva armatelor Puterilor Centrale, la inițiativa Reginei Maria și a Regelui Ferdinand I al României, cu scopul de a fi văzută de la o distanță cât mai mare. Pentru construcția monumentului s-a ales vârful secundar al Caraimanului (2291 m), deoarece, dacă s-ar fi construit monumentul pe vârful principal (2325 m), Crucea nu ar mai fi fost vizibilă decât din apropiere, de pe platou. Acest monument a fost înscris în Cartea Recordurilor ca fiind cea mai înaltă cruce din lume amplasată pe un vârf montan.

Mausoleul de la Mărășești

Este cel mai important monument dedicat eroilor, construit între anii 1923-1938 chiar pe locul pe care s-a dat cea mai importantă bătălie din Primul Război Mondial, într-un moment în care pierduserăm Muntenia și apăram cu greu Moldova. Aici se retrăseseră mulți români, iar la Iași stătea familia regală. 6 august 1917 este data începerii unei ofensive împotriva germanilor alături de trupele ruse. Cu pierderi de peste 21.000 de soldați și 480 ofițeri, victoria de la Mărășești a schimbat soarta războiului. Ideea construirii

acestui monument a fost a Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor din România. Comitetul care a preluat acest proiect l-a avut ca președinte onorific pe Mitropolitul Moldovei Pimen, iar unul dintre membrii era chiar Nicolae Iorga. S-a hotărât ridicarea unei impozante Biserici a Neamului, care să servească drept mausoleu și loc de închinăciune pentru cei veniți să-și aducă omagiile lor soldaților și ofițerilor uciși în timpul celor 3 bătălii crâncene din 1917. Concursul de proiecte a fost câștigat de arhitecții Constantin Pomponiu și George Cristinel și el reprezenta o catedrală cu înălțimea de 45 m. Considerată mult prea costisitoare, a fost reproiectată, iar monumentul va semăna cu cel de la Adamclisi. Corpul central are o cupolă în trepte terminată cu o cruce de piatră. Adăpostește sarcofagul Generalului Eremia Grigorescu și rămășițele a peste 5.000 de ostași. Două zile mari pot fi socotite ca și zile de hram pentru acest loc de reculegere și închinăciune pentru eroi: 6 august – ziua atacului de la Mărășești (Schimbarea la Față) și ziua Înălțării, în care se comemorează Ziua Eroilor.

Mausoleul de la Mateiaș

La 11 km de Câmpulung Muscel se află Mausoleul de la Valea Mare-Pravăț. Ridicat între anii 1928 și 1935, de către constructorul De Nicolo, după proiectul arhitectului Dumitru Ionescu Berechet, mausoleul din calcar de Albeli este compus din două corpuri: primul, orizontal, adăpostește osuarul, și are plăci de marmură cu numele militarilor căzuți la datorie; al doilea, vertical, are forma unui turn cu foisor în spirală. Aici sunt depuse în 31 de cripte osemintele a peste 2.300 de militari români. Pictura inițială era a Olgăi Greceanu. În perioada 1980-1984 s-a construit o terasă de paradă, impozante scări de acces, camere muzeale, și un basorelief executat de sculptorul Adrian Radu din Câmpulung. ❖